

Катерина Йовкова – 9. А клас (Второ място в раздел „Проза“)

Изкуството на щастието

Какво е да сме щастливи? Какъв смисъл носи щастието за нас? Съмнявам се, че тези въпроси са въпроси, чиито отговор можем да посочим веднага.

За някои щастието се изразява в това да прекарваш време с любим човек, за други да практикуват хобитата си, но смятам, че това са примери клишета, които едва ли ще ни помогнат да открием същността на тази емоция за нас.

Ще ви представя историята на един уличен музикант. Срещата съм улични музиканти повече от веднъж. Смея да кажа, че музиката им е чудновата, необятна, но и неоценена. Как ли се чувстват те? Дали не са самотни? Познават ли изкуството на щастието също толкова добре, колкото познават изкуството на музиката?

Тези въпроси възникнаха у мен, след един обикновен летен ден - приятели, разходки, весели разкази... Обикновен, докато не срещнах него, дядото с акордеона на главната улица. Изглеждаше специален. Имаше набръчкано лице, бяла коса и мустак, сини очи, които бяха извор на живот. Усетих музиката му като лисичка, хитра, успя да ме привлече. Дадох си сметка за забързаното ежедневие на хората, които са изгубили пламъчето в себе си и са се насочили в прав път без наклон и грапавини, които не са били привлечени от лисичката. Може би са удовлетворени от това, може би не. Не мога да отговоря, тъй като равните и скучни пътища не ме заинтригуват. Почудих се обаче как ли се чувства дядото, когато някой не отрази музиката му? Тъжен? Гневен? Недоволен? Предполагам като артист се надява някой да отдели от времето си, за да му покаже, макар и по прост начин, това че музиката му е ценна.

Аз реших да направя един малък жест към дядото, заставайки до него с усмивка и започвайки да си тананикам мелодията на песничката,

която изпълняваше. Неусетно минаха часовете с уличния музикант. Неусетно минаха и партитурите, изпълнени от акордеона. Стъмни се. Стана ми интересно да разбера какво мотивира дядото да е тук, в този топъл летен ден. Разговаряхме си. Научих интересни факти за младините му. Беше претърпял жестоки войни, коварни сцени и тежки загуби. Не можех да си представя как човек, с душа като неговата би претърпял всичко това, но интересното беше, че той не наблегна на това. Бърза осъзнах, че той беше човек, оценяващ и най-малкото. За момент той млъкна. Погледна стария си златен часовник и в очите му забелязах сълза. Бях изненадана. Защо се беше разстроил? Какво беше провокирало сълзата, радост или тъга? Не след дълго ме предупреди, че това ще бъде последната му песен за вечерта. Аз кимнах. Не знаех как да реагирам по друг начин. Песента беше за покойната му жена. Тя обичала тази песен. Били женени близо шейсет години. “Уау” беше първичната ми реакция. Казах си “ама че любов”. След това изслушах песента с такъв интерес и признателност към милия дядо, които никога дотогава не съм проявявала.

Песента свърши. Свърши и времето ми с дядото. Вечерта се разгърна и улицата придоби един по-тайнствен, по-самотен вид. Благодарих на дядото за това, че превърна деня ми от “един обикновен летен ден” в ден, който трудно бих забравила.

Мисля, че в този ден открих какво е щастието за мен. То е любовта. То е признателността и обичта към ближните. Останах с надеждата, че моят любим уличен музикант е почувствал същото. Усетил е изкуството на щастието и се е почувствал удовлетворен от труда си.

А сега оставам и с надеждата, че и вие може да се сетите за поне един пример, за поне една случка или момент, в който вие сте били толкова, ако не и повече щастливи, колкото аз тогава.